

האריה הפחדן והנמר הרעב

פ.ל.באום

כשהיצורים האלה, האריה הפחדן והנמר הרעב, נמצאים ליד הנסיכה, אך למעשה הם משמשים יותר לתפאורה, והם יודעים זאת היטב.

*

יום אחד, אחרי שכולם עזבו כבר את אולם הכס המלכותי, ורק האריה הפחדן והנמר הרעב נשארו עוד במקום, האריה פיהק ואמר לידידו "התפקיד הזה מעייף אותי. איש לא מפחד מאתנו ואיש גם לא שם לב עלינו." "זה נכון" ענה הנמר הגדול "במקום לנסות להגן על אוזמה, שלא זקוקה לכל הגנה, הייתי מעדיף להיות בעובי הג'ונגל. ונוסף לכך אני רעב מאוד."

"אבל אני בטוח שיש לך כאן מספיק אוכל" אמר האריה, כשהוא מנפנף לאט בזנבו. "מספיק אולי, אך לא מהסוג הזה שאני משתוקק לו" ענה הנמר "אני רעב לתינוקות שמנמנים. הייתי רוצה לאכול כמה תינוקות שמנים ואז אולי אנשי אוז היו מפחדים ממני והייתי נעשה חשוב יותר."

בארמון המפואר של עיר הברקת הנמצאת במרכז ארץ אוז, נמצא עולם הכס, שם יושבת מדי יום, במשך שעה אחת, הנסיכה אוזמה, ומקשיבה לצרותיהם של נתיניה, שבאים לספר לה אותם. סביבה נמצאים כל הדמויות החשובות של אוז כמו הדחליל, ג'ק ראש-הדלעת, טיק-טוק איש השעון, איש הבדיל, הקוסם של אוז ועוד אחרים מארץ הפיות.

גם דורותי הקטנה יושבת כרגיל לרגליה של הנסיכה ומשני צדי הכס עומדים שני בעלי החיים הענקים והידועים, הנמר הרעב והאריה הפחדן. הם אמורים לשמור על הנסיכה, אבל מאחר שכולם אוהבים אותה, הרי שעוד לא קרו התפרעויות כלשהן או אירועים, שחייבו התערבות השומרים האלה. נכון שאיש לא היה מעז להתנהג לא טוב

"נכון" אמר האריה "אילו אכלת תינוק שמן הייתה קמה מהומה גדולה. ואני, הטרפים שלי חדים כמו מחטים וחזקים כמו מוטות פלדה, והשיניים שלי חזקות דיים כדי לקרוע יצור כלשהו תוך שניות. אילו התנפלתי על אדם וקרעתי אותו לגזרים הייתי גורם להתרגשות רבה בעיר הברקת, האנשים היו נופלים לפני על ברכיים ומתחננים על חייהם. זה היה עושה אותי למישהו חשוב מאוד." "ואחרי שהיית קורע אותו לגזרים, מה היית עושה?" שאל הנמר בקול מנומנם. "אז הייתי נוהם חזק עד שהאדמה הייתה רועדת, והייתי בורח לג'ונגל כדי להסתתר שם, לפני שמישהו יתקוף או יהרוג אותי בנקמה." "הבנתי" הסכים הנמר "אתה באמת פחדן." "ודאי. לכן גם קוראים לי אריה הפחדן. לכן גם הייתי תמיד צייתן ושלו. אבל השלווה מעייפת אותי מאוד" הוסיף האריה באנחה "והיה יכול להיות משעשע להקים מהומה ולהראות לאנשים איזו חיה איומה אני באמת."

הנמר שתק כמה רגעים, ניגב את פניו בכפו, שקע במחשבה עמוקה ואז אמר "אני מזדקן והייתי רוצה מאוד לאכול לפחות תינוק שמן אחד לפני שאמות. אולי נפתיע את אנשי אוז ונוכיח את כוחנו. מה דעתך? אולי נצא מכאן, כפי שאנו עושים זאת כרגיל, ואז אטרוף תוך שניה את התינוק הראשון שאפגוש ואתה תקרע לגזרים את הגבר או האישה הראשונים שתפגוש. אחר כך נרוץ שנינו לשער העיר, נדהר דרך השדות ונסתתר בג'ונגל לפני שיעצרו אותנו."

"אני מסכים" אמר האריה תוך פיהוק כה רחב שניתן היה לראות את שיניו החדות. הנמר מתח את גופו הגדול, החלקלק. "בוא" אמר.

האריה קם וניתן היה לראות שהוא גדול מבין שניהם, כי היה גבוה כמעט כמו סוס קטן. הם יצאו מהארמון ולא פגשו איש. הם עברו גנים יפים, מזרקות וערוגות פרחים צבעוניים, ולא פגשו איש. ואז פתחו את שער הגן ויצאו לרחובות העיר, אבל לא פגשו איש.

"אני מנסה לחשוב מה יהיה טעמו של תינוק"
אמר הנמר כשהם כך צועדים זה לצד זה.
"אני חושב שטעמו כמו של אגוזים" אמר
האריה.
"לא" אמר הנמר "לדעתי טעמו כמו סוכריות."
הם עברו ברחובות ולא פגשו איש, כי בני
העיר הברקת רגילים היו לנום שנת צהריים
בשעה זו.
"מעניין לכמה גזרים עלי לקרוע את האיש"
אמר האריה במחשבה עמוקה.
"אולי שישים יספיק" הציע הנמר.
"זוהי יכאב יותר מאשר לקרוע לתריסר
גזרים?" שאל האריה ברטט קל.
"מה זה חשוב אם יכאב או לא" נהם הנמר.
האריה לא ענה. הם נכנסו לרחוב צדדי אבל
לא פגשו איש. אבל פתאום שמעו ילד בוכה.
"אהא!" קרא הנמר "הנה הטרף שלי."
הם עברו פינת רחוב ושם ראו ילד קטן ושמן
היושב באמצע הכביש ובוכה כאילו הוא בצרה
גדולה.
"מה קרה?" שאל הנמר כשהוא כורע ליד

הילד.

"א-א-א-בדתי את אמא שלי!" ילל הילד.
"הו, יצור קטן מסכן" אמר הנמר הענק וליטף
את ראשו של הילד בכפו הגדולה "אל תבכה,
יקירי, כי אמא בוודאי איננה רחוקה מכאן, ואני
אעזור לך למצוא אותה."

"אז תתחיל" אמר האריה, שעמד בצד.
"להתחיל מה?" שאל הנמר כשהוא מביט
לצדדים.

"תתחיל לטרוף את הילד השמן."
"מה עלה על דעתך, יצור נבזה!" קרא הנמר
בתוכחה "אתה רוצה שאטרוף את הילד
האבוד המסכן שלא יודע איפה אמא שלו?"
והוא לקח את הילד בזרועותיו החזקות
והשעירות ונדנד אותו כדי לנחם ולהרגיעו.
האריה נהם ונראה מאוד מאוכזב, אך באותו
הרגע נשמעה זעקה איומה ומאחד הבתים
יצאה בריצה אישה. היא ראתה את הילד
בזרועות המפלצת הגדולה, צעקה עוד יותר
חזק ורצה אליו, אבל רגלה נתפסה בשמלתה
והיא נפלה על הארץ במכה חזקה. היא

שכבה שם חסרת אונים, מסובכת בבגדיה
ולא יכלה לזוז.

בנהמה של רעם ובקפיצה גדולה האריה היה
לידה. בלסתות החזקות שלו הוא יישר את
השמלה והקים את האישה על רגליה.
"מסכנה! האם נפגעת?" שאל בעדינות.
האישה, השתחררה ממנו חסרת נשמה
וניסתה ללכת, אבל נפלה שוב.
"התינוק שלי!" אמרה בכי.

"התינוק שלך בסדר גמור. אין לך מה לדאוג"
ענה האריה ואז הוסיף "תירגעי עכשיו ואביא
אותך הביתה והנמר הרעב יביא לך את
התינוק."

הנמר שהתקרב אליהם עם הילד בזרועותיו
שאל מופתע "מה? לא תקרע אותה לשישים
גזרים?"

"לא, לא לשישים ולא לשישה גזרים" ענה
האריה בכעס "אני לא יצור אכזר כזה שיהרוג
אישה שנפגעה כי ניסתה להציל את הילד
שלה. אם אתה כל כך פראי ואכזרי תוכל
ללכת עכשיו, כי אינני רוצה להתחבר אליך."

"אבל זה בסדר" ענה הנמר "אני לא אכזרי,
בכלל לא. אני רק רעב. אבל חשבתי שאתה
אכזרי."

"תודה לאל שאני יצור הגון" אמר האריה
בכבוד. ואז הרים את האישה ובעדינות הביא
אותה לביתה, ושם שם אותה על הספה.
הנמר בא אחריו עם התינוק, שאותו הניח ליד
האישה. לקטן היה נעים בזרועות הנמר והוא
אחז אותו בשני אוזניו ונישק לו בקצה אפו
לאות תודה.

"תודה לכם" אמרה האישה "תמיד שמעתי
שאתם יצורים טובי לב ועכשיו אני יודעת
שאמרו לי אמת. אינני מאמינה שיש לכם
אפילו מחשבות אכזריות."

הנמר הרעב והאריה הפחדן הורידו את
ראשיהם ולא הביטו זה בעיניו של זה, כי
שניהם התביישו מאוד. הם יצאו מהבית ועברו
בהתגנבות דרך הרחובות עד שהגיעו שוב
לגינת הארמון, ואחר כך נכנסו לחדר הנוח
והיפה שלהם. הם ישבו בפינות הרגילות
שלהם וחשבו על ההרפתקה.

אחרי זמן מה אמר הנמר תוך נמנום "אינני מאמין שטעם התינוקות הוא כמו סוכריות. אני בטוח שטעמם כמו עוגת תותים. וי, כמה שאני רעב לתינוק שמנמן!"

אבל האריה נהר בבוז "אתה סתם רמאי" אמר.

"אני?" ענה הנמר בלעג "אז אמור לי, לכמה גזרים אתה קורע בדרך כלל את הקורבנות שלך, אריה האמיץ שכמותך?"

האירה דפק באי-סבלנות עם זנבו ברצפה. "לקרוע מישהו לגזרים עלול להקות את השיניים שלי וללכלך את הציפורניים" אמר "אני שמח שלא נאלצתי לעשות זאת ולא פגעתי באמא מסכנה ההיא."

הנמר הביט עליו ואחר כך פיהק פיהוק רחב. "אתה פחדן" אמר.

"אכן" ענה האריה "עדיף להיות פחדן מאשר לעשות דברים רעים."

"זה בטוח" אמר חברו "וזוה מזכיר לי שכמעט ואיבדתי את המוניטין שלי. אילו אכלתי את התינוק השמן לא הייתי עכשיו הנמר הרעב.

עדיף להיות רעב, דומני, מאשר להתאכזר לילד קטן."
ואז שניהם הניחו את ראשיהם על כפותיהם ונרדמו.